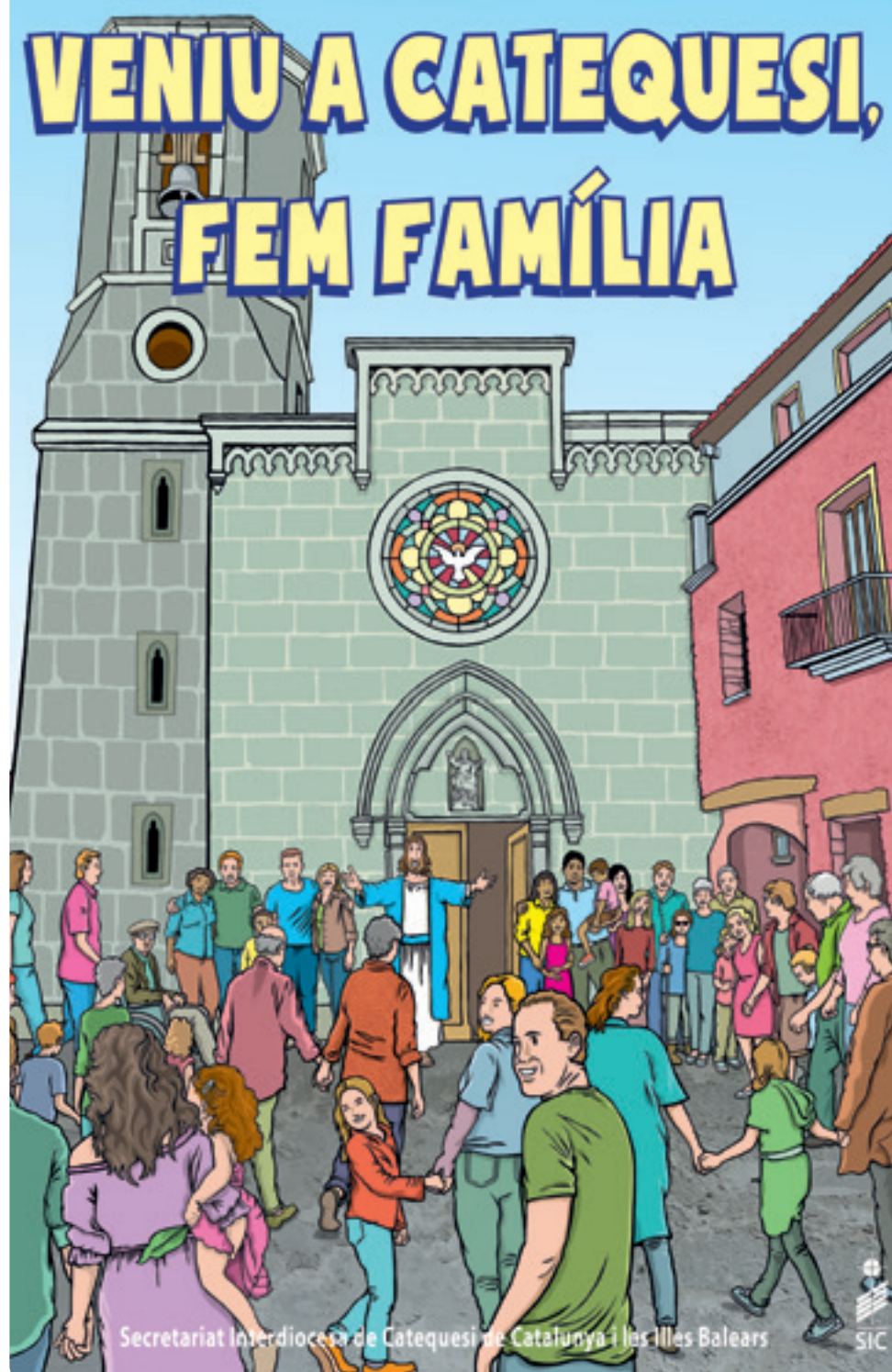

Full diocesà

17 de setembre del 2023

p5 — Nou director de Càritas Diocesana

p7 — Ràdio Estel comença una nova temporada

Veniu a catequesi, fem família

Amb aquest lema el *Secretariat de Catequesi de Catalunya* ens proposa d'iniciar la catequesi d'enguany a les nostres parròquies.

El *Directori de Catequesi* afirma: «La família és una comunitat d'amor i de vida, constituïda per una xarxa de "relacions interpersonals —relació conjugal, paternitat-maternitat, filiació, fraternitat— mitjançant les quals tota persona humana és introduïda en la família humana i en la família de Déu, que és l'Església" (Joan Pau II, *Familiaris consortio*). El futur de les persones, de la comunitat humana i de la comunitat eclesial depèn en gran mesura de la família, cèl·lula fonamental de la societat. Gràcies a la família, l'Església esdevé *família de famílies* i s'enriqueix amb la vida d'aquestes Esglésies domèstiques...» (DC, 226).

Així, doncs, tenim el repte sempre nou a les nostres parròquies, que serà preparar el cor on ha de donar fruit la llavor de l'Evangeli, creant llaços de veritable familiaritat que faci dir a les famílies que vindran allò de Pere: «Què bé que estem aquí!» (cf. Mt 17,4), ens sentim acollits i acompanyats, ens sentim família.

Que Déu hi faci més que nosaltres, però no deixem de sembrar el poc que tenim i ell hi posarà el molt que necessitem. Bon inici de la catequesi!

«Mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor»

Diumenge XXIV durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu toparà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardaràs fidelment els manaments. Recorda't dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

(27,30-28,7)

Salm responsorial

El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.

[102]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

(14,7-9)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set.

Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupen els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres, que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com a esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llançà

als peus i li deia: «Tingueu paciència i us ho pagaré tot.» Llavors el rei, se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: «Paga'm tot el que em deus.» L'altre se li llançà als peus i el suplicava: «Tingues paciència i ja t'ho pagaré.» Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: «Que n'ets, de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?» Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute.

Això farà amb vosaltres el meu pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.

(18,21-35)

«Que n'ets, de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?»

Perdó i futur

Carles Riera i Fonts, pvre.

La paràbola del rei i els seus ministres narra la inenarrable bondat de Déu, que ens perdona sempre. S'ha dit i redit que, perdonar, més que un acte ocasional ha de ser una actitud permanent.

Rebre el perdó per un gran deute contret i negar-lo a un altre per una suma molt inferior és el quid de la dita paràbola. La reacció del ministre-servent que ha estat absolt de la pena pel rei i que, en canvi, no vol condonar (o ajornar) el deute a un seu company causa consternació, profunda tristesa als qui contemplen l'escena. No s'hi val a voler ser perdonats i a no perdonar el proïsme, a voler rebre i a no voler donar.

Del bisbe sud-africà anglicà Desmond Tutu és la idea que no hi ha futur sense perdó (*No Future Without Forgiveness*, 1999). Exonerar els mortals d'una carregosa culpa obre horitzons d'esperança, duu a poder recomençar de cap i de nou.

Al capdavant, perdonar vol dir assumir la vulnerabilitat humana. És més que fer justícia: aquesta se circumscriu en la lògica del càlcul, mentre que l'amor veritable —que es mou en l'àmbit de la generositat— la transcendeix. El perdó, en ell mateix, ja és satisfacció.

El nostre Déu ens ha regalat Jesús, el Mitjancer, com a model: ell perdonava des de la creu i, doncs, el perdó que ens devem els uns als altres és condició *sine qua non* per a rebre l'absolució que ve de Déu (cf. el parenostre).

Un futur en pau per a la humanitat serà gràcies al perdó o no serà.

La imatge

Com s'esdevé en l'amor, el perdó també és un art. No naixem amb un perdó innat, sinó que n'anem aprenent per practicar-lo.

En la pregària del Senyor demanem al Pare que ens perdoni les ofenses com nosaltres perdonem els qui ens han ofès. Posem una mesura a Déu! Sortosament la misericòrdia divina és més gran que la que fem servir nosaltres, i ens permet de perdonar.

Paràbola del servent despietat (1629).
Claude Vignon_17082023

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

18 dilluns

— Sant Ferriol, mr.
1 Tm 2,1-8/Salm 27/Lc 7,1-10

19 dimarts

— Santa Maria de Cervelló (o de Socors), rel, mercedària
Sts. Gener i Nil, bisbes mrs.
1 Tm 3,1-13/Salm 100/Lc 7,11-17

20 dimecres

— Sant Andreu Kim, Pau Chong i companys màrtirs a Corea
1 Tm 3,14-16/Salm 110/Lc 7,31-35

21 dijous

— Sant Mateu, apòstol i evangelista
Ef 4,1-7.11-13/Salm 18/Mt 9,9-13

22 divendres

— Sant Maurici i companys mrs.
Beata Clemència Riba Mestres, escolàpia
1 Tm 6,2c-12/Salm 48/Lc 8,1-3

23 dissabte

— Sant Pius de Pieltrecina, caputxí estigmatitzat
— Santa Tecla de Tarragona, vg. i mr.
— Santa Sira, vg.
1 Tm 6,13-16/Salm 99/Lc 8,4-15

24 diumenge XXV de durant l'any / Cicle A

La Mare de Déu de la Mercè
Festa del Sant Crist de Cervera
Jornada mundial del migrant i del refugi
Is 55,6-9/Salm 144/FI 1,20c-24.27a/Mt 20,1-16a

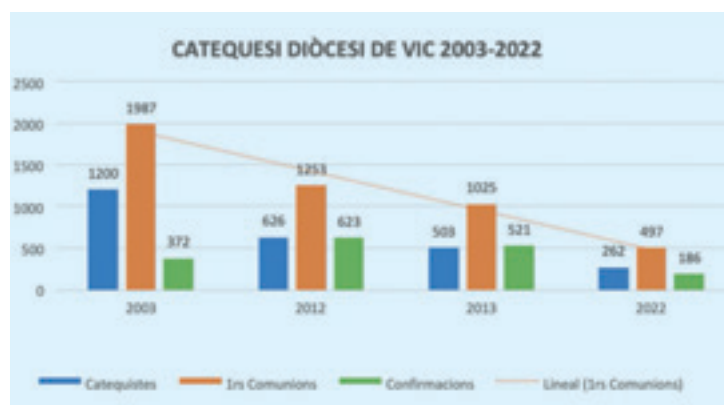
Número 88

Delegació de catequesi: catequesi@bisbatvic.org – Telèfon 647 13 12 28

La Catequesi en el Sínode Diocesà

Us oferim el material que vam recollir i preparar sobre la catequesi per al Sínode Diocesà.

Estadístiques de la catequesi al bisbat de Vic

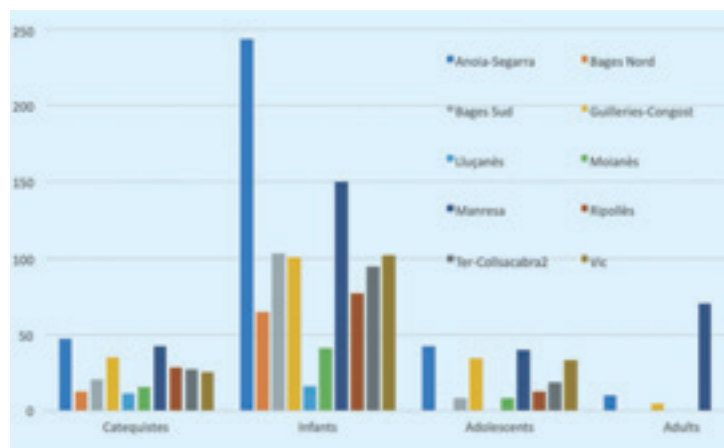

Dades del curs 2022-23:

Catequistes	262	Adolescents	186
Edat (%)	58 anys	Adults	84
Infants	994	Procedència	30% Immigrants

*La mitjana d'edat i la procedència són a partir de les dades aportades, no respon a la realitat total.

Per arxiprestats:

Estadística sacramental i de la catequesi

Dades visita Ad Limina:

	1996	2003	2004	2012	2013	2020	2022
Catequistes	1400	1200	1265	626	503	514	262
1rs Comunion	2061	1897	1720	1253	1025	386	994
Confirmacions	1941	372	542	623	521	176	186

*De 1996 a 2020: Dades de la visita Ad limina. 2022: Dades recollides per la Delegació de Catequesi.

Propostes que es van votar en el Sínode referent a la catequesi:

- Maldar perquè la catequesi sigui una autèntica iniciació cristiana dins la comunitat, per la qual cosa s'ha de donar importància al **diumenge i a l'Eucaristia**.
- Estudiar en els **àmbits de comunió diocesans** les qüestions concretes referents a la catequesi (**edat, materials, formació, llocs...**).
- Instaurar a la diòcesi el **ministeri de catequista**.

Agenda de formació del catequista

- **JORNADES INTERDIOCESANES DE CATEQUISTES:** Santuari del Collell (Girona), 10-12 de novembre
- **JORNADA DIOCESANA DE CATEQUESI:** Igualada, 16 de març
- **JORNADES DE RESPONSABLES DE CATEQUESI:** Barcelona, 28 i 29 de juny
- **MATERIALS:** www.bisbatvic.org (dins de documents i publicacions/catequesi). Hi trobareu els materials per a l'inici de curs: cartell, temporitzacions, fitxa d'inscripció...

Servei de llibreria de catequesi

Al *Casal de l'Església* de Manresa. Podeu fer-hi comandes que us arribaran amb el *Full* (93 875 32 03 / despatx-inter-manresa@bisbatvic.org).

L'agenda del catequista: enguany no s'editarà.

Avui, clausura del Sínode Diocesà

Redacció

Avui diumenge 17 de setembre, a les cinc de la tarda, se celebrarà la cloenda del Sínode Diocesà, amb una missa a la catedral presidida pel nostre bisbe.

L'acció de gràcies al Senyor pel do del Sínode Diocesà que celebrem i el lliurament dels decrets sinodals, fruit del

discerniment de tot el procés sinodal, seran, doncs, els dos eixos de la celebració de cloenda del Sínode per l'Esperança.

Tots els membres de l'Església de Vic hi som convocats, en especial tots els qui han format part activa tant dels grups sinodals com de l'assemblea sinodal, sense oblidar, evidentment, els qui, des de la pregària i l'estimació, acompanyen aquest moment de gràcia que el Senyor ens concedeix.

En la pròxima edició del nostre Full informarem del desenvolupament d'aquesta celebració de clausura, així com de les línies principals dels decrets sinodals.

Jornada diocesana de Vida Creixent

Tindrà lloc el 27 de setembre a Manresa amb el següent horari: a les 11 del matí, visita guiada a la Seu; a 2/4 d'1 del migdia, missa presidida pel senyor bisbe; a 2/4 de 3, dinar al Kursaal, i a les 6 de la tarda, programa «Bona gent» amb Quim Masferrer. Inscripcions fins al dia 20: 686 383 916 (Bages), 684 332 819 (Anoia) i 620 054 042 (Osona).

Ramon Martínez Pujol, director de Càritas Diocesana

El 26 de juliol el senyor bisbe va nomenar el Sr. Ramon Martínez i Pujol com a nou director de Càritas Diocesana de Vic, succeint la Sra. Núria Callís, que morí el passat 14 d'abril.

Des de molt jove ha participat en associacionisme com a voluntari, centrant la seva activitat en el món de la cultura tradicional i popular. Posteriorment, la vida professional li va facilitar l'adquisició d'experiència en la coordinació i en el treball d'equip i ha col·laborat en la Creu Roja i Càritas, com també en el món de la prevenció i l'emergència.

Després d'un període de més de deu anys participant a Càritas Interparroquial de Torelló, en va esdevenir director ara fa cinc anys i posteriorment, fa poc més de dos anys, va ser escollit responsable d'Acció Social de Càritas Diocesana de Vic.

En Ramon ens fa arribar les següents paraules: «Desitjo poder servir aquesta entitat, les persones que la formen i els qui esperen de nosaltres allò que més els manca, amb tota la humilitat, il·lusió i efectivitat que ens calen en aquests moments.»

«Missa en homenatge a...»

Josep Ruaix i Vinyet, pvre.

Com era d'esperar en una societat que es va descristianitzant, la ignorància religiosa va augmentant paral·lelament. Un botó de mostra: ja fa més d'un any, al meu poble va aparèixer una esquila en què es convidava a una «Missa en homenatge a...». Com els lectors del nostre Full saben, les misses són sempre en homenatge a Déu nostre Senyor i, subordinadament, poden ser-ho als sants. També tots sabem que el sinònim preferent de missa és eucaristia, que vol dir 'acció de gràcies' (a Déu, naturalment).

Ara bé, com deia, el sentit religiós es va esmussant, però són encara nombroses les exèquies cristianes o les misses per un determinat difunt. Doncs bé, aquestes són sempre «en sufragi de...» o, tot al més, «en record de...».

El que passa és que, per l'afebliment del sentiment cristià que tots constatem —i que els practicants lamentem—, les cerimònies de comiat als extints van prenent, cada vegada més, un caire d'homenatge. La reacció de molts eclesiàstics —entre els quals m'incloc—, basada certament en bones intencions, és la de convertir tals cerimònies, potser primordialment, en un consol a la família i als amics de l'acomiatat, incloent-hi el desig —legítim— de presentar una Església acollidora, sensible a la pèrdua dels éssers estimats i atenta a les circumstàncies ambientals.

Cal recordar, doncs, que les exèquies catòliques —incloent-hi les misses aplicades pels difunts— han de ser fonamentalment religioses, basades en els textos bíblics i, això sí, adequades als assistents —avui ja, sovint, no practicants—, cosa que pot comportar un esment de les qualitats del germà acomiatat, però sempre amb la intenció que, alhora que serveixen de confort a familiars i amics, representin un estímul als presents amb vista al conreu de les virtuts, siguin aquestes clarament cristianes, siguin cívi-ques (que indirectament també són cristianes).

La part diguem-ne d'homenatge, cal reservar-la per a les intervencions fi-

nals —optatives— de familiars i amics, les quals, però, haurien de ser breus, discretes i no massa nombroses. I un altre detall —ja més discutible—: sembla que valdria més no aplaudir, després dels parlaments que eventualment es pronuncien. En aquest sentit, ja hi ha hagut alguna persona que ha donat ordres que en el seu comiat, fins i tot civil, no n'hi hagués, d'aplaudiments, i és que, si ho mirem fredament, davant la mort l'actitud que generalment més hi escau és la del silenci —d'aquí el costum del «minut de silenci» que es dedica, molt sovint i en molts llocs, a algú que se n'ha anat definitivament d'aquest món—, com també l'actitud de respecte i, per als qui tenen fe, la pregària.

Un altre punt: la música. En les exèquies religioses és obvi que la música o cants han d'estar d'acord amb tal caràcter. Per tant, han de ser composicions també religioses o, tot al més, música seriosa, d'aquella que eleva l'esperit, no que complaui els sentiments i prou.

Hi hauria més coses a dir, però s'ha acabat l'espai. Acabo recordant que diàriament l'Església prega per tots els fidels difunts. Com a mare, es preocupa de tots els seus fills, tant els propers com els llunyans. Per a ella, tota persona humana és cridada a acollir l'abraçada del Pare del cel. Per a tothom implora la misericòrdia divina.

El Papa truca a la mare del noi que va morir després de la JMJ

Redacció

El jove italià Lucca Re Sartù, originari de Marnate, de vint-i-quatre anys va morir a conseqüència d'una infecció que va contraure després de participar en la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) de Lisboa.

A la missa exequial també hi havia molts joves que formaven part del grup animat per Lucca i que havien anat a la JMJ. Portaven la samarreta d'aquell dia i van cantar i animar la celebració.

Abans de la cerimònia, la mare va rebre una inesperada

trucada telefònica del papa Francesc.

La dona va comunicar amb gran emoció directament al vicari episcopal, Mons. Lucca Raimondi, que va celebrar aquest el funeral i a qui Vatican News va entrevistar: «Les paraules textuais de la mare —relata Raimondi— van ser: “Quan el vegi, doni-li les gràcies, perquè ha estat exquisidament amable. Es va commoure amb mi, va plorar amb mi i sobretot va ser com un pare. Em va consolar com si fos el meu pare.” La senyora estava molt impressionada.»

Ràdio Estel: més contingut social, religiós i d'entreteniment

Ràdio Estel comença una nova temporada, i ho fa amb una profunda renovació en la seva programació i en els continguts. La graella canvia per donar més presència als continguts socials i d'entreteniment, però amb una aposta clara pel servei pastoral. Continguts accessibles mitjançant l'emissió radiofònica, però també en línia a través del web www.radi-oestel.cat i de l'aplicació.

Tota aquesta oferta de continguts multicanal també es podrà consumir, com no podia ser d'una altra manera, a l'app i a les xarxes socials, amb perfils corporatius a Twitter, Facebook, Instagram i Youtube. La Caravana i Fabricació pròpia compten, a més, amb perfils a Twitter i Instagram.

Subscripció i promulgació dels decrets sinodals

Romà Casanova, bisbe de Vic

Ha estat llarg el camí del *Sínode per l'esperança*: quatre anys, des del 2019, sense comptar el temps previ de la deliberació sobre la conveniència o no de la seva convocatòria. En aquest llarg camí han estat moltes les vivències que hem compartit arreu de la diòcesi. Els somnis de la Comissió del Sínode, la qual, des de la saviesa multiseccular de l'Església, preparava el mapa de les diferents etapes del camí sinodal. La il·lusió dels grups sinodals en recórrer un camí nou, amb eines noves i amb temàtiques que en principi sorprenien, però que ajudaven a treure el millor de cada cor, posant la mirada en l'Església i la seva missió ara i aquí. La gran experiència de comunió que fou l'Assemblea Sinodal: persones de totes edats, d'arreu del bisbat, de diferents experiències personals i eclesials, de distintes sensibilitats, escoltant-se mútuament, compartint la pregària i la germanor, amb el cor obert a allò que l'Esperit Sant posava en els seus cors. Sense oblidar tanta gent que, en tota la geografia diocesana, s'unia al sínode amb la pregària i amb l'esperança que el Senyor ens ajudaria a seguir caminant, malgrat els vents contraris, que ara, com sempre, acompanyen l'Església en la seva travessia al llarg dels segles.

Ara ens pertoca a acollir aquests decrets, fent-ne una lectura atenta i generosa

Aquest llarg camí arriba al seu terme. Avui, 17 de setembre, a la catedral de Sant Pere de Vic, signaré el decret de subscripció i aprovació dels decrets sinodals. Aquesta normativa diocesana que subscriuré i aprovaré és el fruit de tot el camí sinodal. Tot el que el meu cor de pastor diocesà ha ressonat del camí sinodal es reflecteix

en els decrets que es promulgaran. El Sínode Diocesà ha estat per a mi un temps d'escolta intens. He llegit totes les aportacions que els grups sinodals han comunicat a la secretaria del Sínode. He escoltat amb cor obert totes les aportacions, els diàlegs i les deliberacions de l'Assemblea Sinodal. Tota aquesta escolta ha estat el fonament dels decrets que avui seran lliurats a tota la diòcesi. És l'autoritat pròpia del bisbe que l'exerceix després de l'escolta dels membres de l'Església diocesana la que es manifesta en l'acte de subscriure i promulgar els decrets sinodals.

Ara ens pertoca a tots els membres de la nostra Església acollir aquests decrets, fent-ne una lectura atenta i generosa, per a després ponderar quins són els camins que el Senyor obre al nostre davant a fi de continuar essent membres creients i creïbles de l'Església que «té com a objectiu eixamplar encara més el Regne de Déu» (LG, 9).

